

30 mei 2021 – intrededienst

... dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouw tot een geestelijk huis
(1 Petrus 2, vers 5)

Bijbellezing: 1 Petrus 2, vers 1 t/m 10

Ik houd van mooie, oude kerkgebouwen. U misschien ook wel. Maar ja, laten wij eerlijk zijn: daar hebben wij op dit moment niet zoveel aan. De meesten van ons zitten op zondag namelijk thuis achter de tablet of tv en proeven erg weinig van de sfeer van een oud, prachtig kerkgebouw. En jongeren hebben misschien überhaupt erg weinig met zo'n oud kerkgebouw, die denken dan eerder aan harde kerkbanken, lang stilzitten, een ouderwets kerkorgel... Maar dan heb ik een prachtige tekst voor u en jou: het gaat helemaal niet om het kerkgebouw – ook al stond ik zojuist te vertellen hoe mooi ik dat vind. Nee, zo zegt Petrus, *jullie zijn de kerk*. Niet deze kostbare, eeuwenoude muren en ramen en kerkorgel en met kunstig uit hout gesneden preekstoel. Nee, *jij* zoals je thuis op dit moment op de bank zit. En u in uw vertrouwde stoel. En jullie hier in de kerk. *Wij zijn met elkaar het kerkgebouw*. Nu, daarover wil ik vanuit de Petrusbrief een aantal dingen zeggen, als start voor de weg die wij mogen gaan als gemeente en nieuwe predikant.

Ik vertel even iets over het stukje wat wij hebben gelezen uit de Bijbel:

De mensen aan wie Petrus schrijft waren tot geloof gekomen in de Heere Jezus en vervolgens gedoopt. De doop was het markeringspunt voor het nieuwe leven dat zij mochten gaan leven: voortaan mochten zij leven met en door Jezus. Het was alsof zij een metamorfose waren ondergaan: zo totaal anders was hun leven door Jezus geworden. En daarom begint Petrus te zeggen dat zij die metamorfose nu ook in hun leven moesten laten zien. Hun oude kleding moesten zij afleggen, weggooien (vers 1): 'leg dan af alle slechtheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst (jaloezie) en kwaadsprekerij'. En men moest nieuw gaan leven. Helemaal opnieuw. Vers 3: 'Als pasgeboren kinderen, verlang naar de zuivere melk van het Woord, opdat je daardoor mag opgroeien.' Verlang naar de zuivere melk van het Woord: het Evangelie, dat Jezus voor ons is gestorven en opgestaan en wat dat voor je betekent..., dat moet je indrinken, dat moet je helemaal door je heen laten gaan... en dan zal je hele leven nieuw worden, dan zal je gaan groeien in het geloof..., dan zal je worden, zoals je altijd al door God bent bedoeld.

En als Petrus dan als typisch joodse Bijbeluitlegger opeens weer een Bijbeltekst erbij haalt - een citaat uit Psalm 34: 'als u tenminste geproefd hebt dat de Heere goedertieren is' - dan heeft Petrus het opeens over een levende steen. Jezus, de levende steen. En ook over de gemeenteleden die samen met Jezus levende stenen mogen zijn. Waarom begint Petrus daar nu opeens over?

Nou, die pasgeboren kinderen die moesten opgroeien..., die heel jonge gemeenten daar ergens in Klein-Azië aan wie Petrus schrijft, die hadden het niet gemakkelijk. Zij moesten nog helemaal groeien in het geloof, leren wat het geloof betekende voor je dagelijkse leven, maar... hun dagelijkse leven werd er ondertussen niet bepaald gemakkelijker op. Mensen keken hen vanwege hun geloof vreemd aan. Of keken hen helemaal niet meer aan. Je proefde de vervreemding, de dreiging. Je hoorde er niet meer bij als christen in die maatschappij. Je werd niet begrepen. Je werd buitengesloten. En – of het nu in Petrus' tijd al was of iets later – de christenen werden op den duur zelfs vervolgd. Ze waren niet meer veilig op straat. Ze werden zonder reden opgepakt. Soms zelfs vermoord. En dan zit je daar als kleine huisgemeenten bij elkaar, misschien wel in het geheim. Ze konden niet bij elkaar komen in die mooie Griekse tempels

die voor allerlei goden waren gebouwd. Daar konden ze sowieso vanwege hun geloof niet binnengaan en dat werd hen waarschijnlijk verweten door alle stadsgenoten. Maar ook de tempel in Jeruzalem, waar God woonde, was voor hen heel erg ver weg. Of misschien was die tempel inmiddels ook wel verwoest, want dat was in 70 na Christus. Dan zit je daar als kleine huisgemeenten bij elkaar, misschien wel in het geheim. Hun huizen beklad met scheldwoorden. Zojuist een steen door de ramen gegooid. Zo zou het in onze tijd gaan. En wat zegt Petrus nu tegen hen? *Jullie zijn het huis van God!* Kijk niet naar die versierde tempels voor al die afgoden. Maar kijk ook niet naar de tempel in Jeruzalem. *Kijk naar jezelf: jullie mogen de tempel, het huis vormen, waar God wil wonen!* God is niet ver weg, ergens in Jeruzalem..., nee, God wil in jullie midden wonen! Terwijl jullie misschien wel met de nek aangekeken worden door je burens, terwijl jullie als christenen aan de zijlijn van het maatschappelijk leven worden geplaatst..., mag het werkelijke, het echte leven zich juist in jullie midden bevinden: God, de Bron van het Leven, wil in jullie midden wonen. Jullie zijn het huis van God. De tempel. *Jullie* zijn door God uitgekozen, geroepen (zo zegt Petrus meerdere keren), *jullie* hebben die bijzondere taak en het bijzondere voorrecht gekregen om de plaats op deze wereld te vormen waar God wil wonen. Dat is het geheim van jullie gemeente-zijn, wat je aan de buitenkant er totaal niet van afziet, als je daar zo'n groepje misschien wel bange christenen bij elkaar in huis ziet zitten: jullie zijn het huis waar God wil wonen, zegt Petrus. Word je daar niet stil van, als je dat mag beseffen...?

Wij leven in een heel andere situatie. Gelukkig wel, zo zou ik zeggen. Maar ik vind het ook zo'n mooie bemoediging voor ons nu, wat Petrus hier schrijft. Ik denk bijvoorbeeld aan de concrete situatie in Maarsse: gelukkig weer een voltijdspredikant in de Ichthusgemeente, maar hoe zal het met de algehele protestantse gemeente Maarsse in de toekomst gaan? Is het voor ons vol te houden al die kerkgebouwen en al die predikantstraktementen? In hoeverre zal er moeten worden gesnoeid, bespaard? Ik kom net kijken, dus ik kan er niets over zeggen, maar ik mag wel die woorden van Petrus nazeggen: de toekomst van de kerk in Maarsse is niet afhankelijk van kerkgebouwen, van predikanten... De toekomst van de kerk is zelfs niet afhankelijk van de leeftijdsopbouw van een gemeente, of het

aantal vrijwilligers. Want God woont niet in de Dorpskerk of in de Ark, of in de Ontmoetingskerk, of in de Hoeksteen, maar gewoon daar waar mensen bidden, samen geloven, zingen, het geloof beleven en uitleven. Misschien is dat wel die huiskamer waar nu een gezin met elkaar achter de laptop zit. Of is dat in een zaaltje waar hopelijk straks weer een Bijbelkring wordt gehouden, of daar bij die jongeren thuis waar een groep vrienden een christelijke podcast luisteren en daarna een spelletje doen. Of misschien is het wel op straat waar namens de kerk een bloemetje wordt uitgedeeld om de eenzaamheid in deze tijd wat te bestrijden. *Daar* woont God in ons midden. Daar bouwt Hij Zijn kerk.

En dat vind ik zo'n bemoediging, maar ook een punt van bezinning in deze coronatijd, waarin velen van ons sporadisch in het kerkgebouw komen of helemaal niet: God woont gelukkig niet alleen in dit gebouw. In een tijd waarin veel kerken sluiten en waarin de andere kerkgebouwen maar mondjesmaat mensen kunnen ontvangen, mag dit onze hoop, ons vertrouwen zijn: God woont daar, waar mensen samen kerk willen zijn, waar mensen in Zijn Naam samen leven. Want *wij* mogen de levende stenen, de living stones zijn!

Maar dat is dan ook gelijk onze opdracht. En daar wil ik het nu verder over hebben.

Als je een huis gaat bewonen, dan is het belangrijkste dat je er thuis gaat voelen. 'Ik hoop dat je er je snel thuis zult gaan voelen', zo luidt dan ook een van de meest gebruikte zinnen

wanneer je aan een ander vertelt dat je een nieuw huis hebt. Nu, als wij nu naar de Ichthusgemeente Maarssen kijken, of breder: naar de gezamenlijke kerkgemeenschappen in Maarssen, al die kerkgemeenschappen bij elkaar..., wat denkt u?, zou God hier willen wonen? Zou – ik zeg het wat simpel, maar het is wel de kernvraag van de preek – *zou God Zich hier bij ons thuis voelen?* Zullen wij hier in Maarssen inderdaad samen een plek vormen waar God met vreugde zal wonen? Want dat is onze houdvast in deze tijd, maar tegelijkertijd ook onze opdracht: om samen een huis te vormen waar God thuis zal zijn, samen een woning vormen die bij God past, waar God met vreugde zal willen wonen.

Hoe zou zo'n woning voor God eruit moeten zien hè? Wat zou dat van u en mij vragen om daar ons levende steentje aan bij te dragen? Ik noem een aantal dingen, waar ik aan denk, aan de hand van een paar andere Bijbelteksten:

God troont op de lofzangen van Israël, zo zegt Psalm 22. God woont daar, waar Hij wordt geloofd, geëerd en geliefd. Nu, als ik naar mijn eigen leven kijk en naar het gemeentelven (het samenleven): is dat een lofzegging op God? Zijn er naast de kerkdiensten, ook andere momenten in mijn leven waarop ik alleen of samen met anderen van de gemeente bewust God de eer geef? 'Verkondig de grote daden van God!', zo zegt Petrus in vers 9. Niet alleen tijdens de verkondiging op zondag in de kerk, maar heb het er ook over, verwijs er ook naar op andere momenten doordeweeks. Hebben wij het er met elkaar over Wie Jezus is en wat Hij voor ons betekent? En loven wij God om Wie Hij is? Dat kan in de kerk, als er weer gezongen mag worden. Maar het kan ook via een berichtje op FaceBook, een kaartje naar een gemeentelid, of gewoon in een gesprekje met elkaar.

God loven en eren, zoals de priesters in de tempel waar Petrus het over heeft, dat kan met je mond, met je stem, met je ogen omhoog richting God..., maar dat kan ook op andere manieren in je leven en ons samenleven. Ik moet denken aan een andere Bijbeltekst, uit Romeinen 12, waar Paulus ook de vergelijking maakt met priesters in het huis van God. Ik citeer Romeinen 12, vers 1: *Broeders en zusters, met een beroep op Gods barmhartigheid vraag ik u om uzelf als een levend, heilig en God welgevallig offer in zijn dienst te stellen, want dat is de ware erediens voor u.* De ware erediens, God een woning bieden, dat is niet alleen in de kerk wel of niet zingen, maar dat is je hele leven in dienst stellen van God. En als je dan verder doorleest in Romeinen 12, dan zie je wat Paulus daarmee bedoelt: gastvrij zijn. Ook dat is God eren. Liefde betonen aan een ander, zelfs aan diegenen die je niet mag, je vijanden. En blij zijn met hen die blij zijn. En verdriet hebben met hen die verdriet hebben. De eensgezindheid met elkaar proberen te bewaren. Het kwade overwinnen door het goede. Ook hierdoor kunnen wij met elkaar een plaats zijn, een huis vormen waar God Zich zal thuis voelen. Nog een andere Bijbeltekst, Psalm 133: 'waar liefde woont, gebiedt de Heere de zegen. Daar woont Hij Zelf! God woont daar, waar wederzijdse liefde wordt gedeeld en waar belangeloze liefde wordt uitgedeeld. God voelt Zich thuis waar mensen elkaar de ruimte geven en waar de verbinding met elkaar wordt gezocht, ook als er misschien allemaal blokkades in jezelf zijn te overwinnen. God wil op die plaats wonen, waar mensen hartelijk welkom worden geheten om God te zoeken en waar drempels worden verlaagd om met elkaar God verhogen. God voelt Zich thuis waar mensen zich inzetten voor recht en rechtvaardigheid. God woont daar waar heilig ontzag is voor Hem en waar de liefde tot Hem en tot elkaar handen en voeten wordt gegeven.

Als wij nu naar onszelf kijken..., vormen wij samen zo'n gebouw van liefde, van geloof, van heilig ontzag..., vormen wij een huis van hoop voor mensen, een herberg voor mensen die onderweg zijn en die misschien wel heel vermoeid zijn, een vindplaats van recht en rechtvaardigheid, vormen wij zo'n tempel voor God?

Laten wij daaraan gaan bouwen met elkaar. Laten wij als levende stenen allemaal ons steentje bijdragen. Je hoeft er niet oud of jong voor te zijn. Je hoeft er niet getalenteerd voor te zijn,

of ruim in je tijd voor te zitten. Nee, gewoon u, jij en ik. Wij samen. Gewoon door te bidden. Door iets te doen, wat dan ook. Door elkaar op te zoeken, waar mogelijk. Door elkaar vast te houden. Door er voor de samenleving te zijn. U, jij en ik: laten wij onszelf als levende stenen laten gebruiken om een gebouw te vormen waar God graag wil wonen. Zoals de eerste woorden die werden gezongen, het verwoorden: 'U roept ons samen als kerk van de Heer, verbonden met U en elkaar.'

Ik stip vanuit dit alles wat nu is gezegd over levende stenen nog heel kort vier dingen aan:

Bescheiden als ik ben, begin ik bij mijzelf. Deze woorden van Petrus geven profiel aan mijn predikantsprofiel. Wat wordt er van mij verwacht in de komende jaren? Preken. Persoonlijke gesprekken. Catechisaties. Om het in de woorden van Petrus te zeggen: ik mag iets van die zuivere melk van het Woord uitdelen. Maar het gaat er uiteindelijk om dat u zelf uw steentje bij kunt dragen. Dat wij met elkaar dat gebouw zullen vormen, waar God wil wonen. U kan niet passief zijn, u en jij worden door God ingeschakeld. En ik hoop er alles aan te doen om u te helpen hoe u en jij ingeschakeld kunnen worden voor dat prachtige bouwwerk, die woning van God.

Mijn taak is dus allereerst om op te bouwen. Toe te rusten. Zodat u en jij levende stenen kunnen zijn. Maar dat is tegelijkertijd ook het tweede punt: het gaat er dus om dat ook u en jij ook een steentje bijdragen. Alle stenen tellen namelijk voor de woning van God. In de tijd van Petrus werkte men niet met die bakstenen die wij nu hebben: allemaal dezelfde maat en allemaal dezelfde kleur. In Petrus' tijd waren alle stenen verschillend, maar echt alle stenen – ook jij en u – zijn bedoeld om het huis voor God te vormen. Besef hoe belangrijk je bijdrage is, wat dat dan ook is. Want als er een steen gemist wordt, betekent dat een gat in de muur en door een gat gaat het tochten. En een tochtgat in de muur kan heel vervelend zijn. Dat zorgt voor een onaangenaam klimaat. Als een muur gaten vertoont, loopt er bovendien heel veel energie weg..., energie die zo goed ook anders gebruikt had kunnen worden in het huis.

Maar nu nog de twee laatste punten, die gaan niet over u en mij, maar over God.

Ten eerste is het belangrijk om niet te vergeten dat Christus de hoeksteen is. Het gaat niet te diepste niet om ons bouwen en opgebouwd worden. *Hij* is de dragende grond, waar alle stenen op rusten en van afhankelijk zijn. Zijn volbrachte werk. Zijn sterven en opstaan. Zijn offer voor ons.

Maar deze steen, Christus, laat ook zien dat het bouwen aan Gods huis heel weerbarstig kan zijn. Deze steen, die door God als hoeksteen is gekozen, werd namelijk eerst door de bouwvallers verworpen, weggegooid. Wat zouden die eerste lezers van de brief van Petrus zich daarin hebben herkend, in hun situatie waarin zij ook door de samenleving aan de kant als onbruikbaar werden weggegooid. Een steen in het huis van God zijn, betekent dat het je leven kost, dat je tegenstand kunt ondervinden, dat je soms niet wordt begrepen, dat je veel weerstanden door moet om met elkaar dat geestelijke huis te blijven vormen.

Maar het is... en daar sluit ik mee af... wel een *geestelijk* huis. Geestelijk, dat betekent: niet letterlijk van steen. Maar geestelijk, dat betekent ook: vol van de Heilige Geest. En dat is mijn vertrouwen voor de komende jaren: het hangt niet van ons geweldige opbouwwerk en samenwerken af. Het is de Heilige Geest Die het huis zal bouwen en doorwaaien God zal voor Zichzelf een woning maken door Zijn Geest. Hij is de architect, aannemer en bouwter tegelijkertijd. Als u en ik maar levende steentjes voor Hem willen zijn. 1 Petrus 2, vers 5: *Dan wordt u ook zelf, als levende stenen gebouwd tot een geestelijk huis.* Een huis waar God echt thuis zal zijn.

Heeft u vragen of een reactie:

ds. E.G. (Eddy) de Kruijf // 06- 40 62 29 38 // dekruijf@live.nl